

فرمانده نیروی دریایی ارتش جمهوری اسلامی در گفت‌وگو با «ایران»:

هیچ عاملی بازدارنده نیروی دریایی ایران نیست

دریانوردی، اگرچه امری کاملاً تخصصی و فنی است و نیاز به دانش کامل و توانایی پیش‌بینی شرایط جوی دارد، اما نمی‌توان از تأثیر ایمان جوانان دریانورد کشورمان در تحقق آرزوهای چند دهه دریانوردی ایران چشم‌پوشید. به گفته امیر ایرانی، هم دعای خیر رهبر انقلاب و هم توکل دریانوردان کشورمان به خداوند، در دنیاگردی که از مهر ۱۴۰۱ آغاز شده بود، در موفقیت آن، اثرگذار بود. امری که با توجه به تجربه فرمانده نیروی دریایی ارتش جمهوری اسلامی ایران، قابل انکار نیست. در ادامه مشروح گفت‌وگو با امیر هوشنگ ایرانی، فرمانده نیروی دریایی ارتش جمهوری اسلامی ایران را می‌خوانید:

← دلیل و انگیزه این نوع دریانوردی‌ها با پیمایش طولانی چیست؟ ارتش چرا چنین کارهایی را که از دایره سرزمینی خارج است، انجام می‌دهد؟

هفتم مهر ۱۴۰۰، خدمت حضرت آقا رسیدیم که فرمودند «دریانوردی طولانی نعمت خوبی برای نیروی دریایی است. حضور مستقل و مقتدر در دریاهای آزاد دنیا امتیاز بزرگی است که نباید از آن دست بردارید. ان‌شاءالله بتوانید همان راه را ادامه دهید.» این جمله را فرمودند بعد سؤال کردند آیا شما برنامه‌ای دارید؟ من در ۲۶ مرداد ۱۴۰۰ به سمت فرماندهی نیروی دریایی ارتش منصوب شدم و در هفتم آذر ۱۴۰۱ محضر ایشان شرفیاب شدم که آنجا عرض کردم بله اگر اجازه بفرمایید، می‌خواهم یک دور، دور کره زمین بزنیم. برای ایشان هم این بحث جای سؤال بود. آنجا صحبت کردیم و توضیح دادم که این موضوع گردیدن به دور زمین چگونه خواهد بود. آن موقع مسیر پیاده شده روی نقشه نداشتیم که از روی نقشه خدمت ایشان توضیحات را بدهم. در حین بیان مطالب، چند سؤال تخصصی از ما کردند که ضربه فنی شدیم. البته گفتیم که هیچ چیز نمی‌دانیم و در برابر مولا کم آورده‌ایم.

در نیروی دریایی‌ها یک بحثی داریم به اسم قدرت که این به عده و عُده است؛ یعنی تجهیزات و نیروی انسانی. یک بحثی هم داریم به اسم اقتدار که فراتر از تجهیزات و نیروی انسانی است. همین حضور در محیط‌های اقیانوسی، خود یک نشان [برند] مهم برای همه است.

بیش از چهار دهه است که تأکید فرمانده معظم کل قوا بر دریاست. حضرت امام (ره) در این حوزه هم نگاهی به نیروی دریایی داشت اما واقعیت این است از زمانی که فرمانده معظم کل قوا، مقام عظمای رهبری را به عهده گرفته‌اند، سرعت حرکت ما به سمت اقیانوس سرعت گرفت و تبیین شد. ما به سمت اینکه تجهیزات خودمان را داشته باشیم، حرکت کردیم و این نکته مهمی است.

قبلاً دریانوردی‌های ما در قالب سالبانه به صورت کارورزی دانشجویی انجام می‌شد. من اولین کارورزی دانشجویی ام را به ۵ بندر رفتم، مثلاً دورترین سفرم در سال ۶۵ بود که به سنگاپور و اندونزی رفتیم که بعداً چندین بار تکرار شد. بعد از آن یک دریانوردی تا بندر دوربان در آفریقای جنوبی داشتیم. یک بار هم به آن سوی مدیترانه، به جبل الطارق رفتیم. در این سفر فرمانده ناوگروه بودم که آنجا با اسرائیلی‌ها دهان به دهان شدیم. البته که آنها جرأت دهان به دهان شدن نداشتند، فقط سؤال می‌کردند.

این تجربه‌ها همه جمع شد اما در همه اینها تجهیزات ساخت داخل‌مان شرکت نداشت. به این حساب بود که امریکایی‌ها، آلمانی‌ها و انگلیسی‌ها می‌گفتند تجهیزات ایران را ما داده‌ایم. تا اینکه رسیدیم به ساخت ناوچه جماران و پس از آن ناوچه سهند. اولین دریانوردی طولانی سهند در ۱۴۰۰ رخ می‌دهد که از کانال سوئز تا سن پترزبورگ رفت و برگشت.

← یعنی از دریای عمان رفتند و قاره آفریقا را دور زدند تا به انتهای روسیه رسیدند؟

دماغه امید نیک را دور زدند تا انتهای دریای اینچا که بندر سن پترزبورگ روسیه است و این مسیر را از دریای مدیترانه برگشتند و از کانال سوئز عبور کردند و از طریق دریای سرخ به وطن

